

15 Mei 1917.

No. 10.

22e Jaargang.

# DE STER

HALF-MAANDELIJKSCH TIJDSCHRIFT VAN DE  
HEILIGEN DER LAATSTE DAGEN. OPGERICHT IN 1896

En houdt uwen wandel eerlijk onder de Heidenen, opdat in hetgeen zij kwalijk van u spreken, als van kwaaddoeners, zij uit de goede werken die zij in u zien, God verheerlijken mogen in den dag der bezoeking.

Petrus aan de Heiligen der Eerste Dagen.

## DE PRACTISCHE GODSDIENST VAN DE HEILIGEN.

Redevoering, gehouden te Rotterdam, op Zondag 22 April 1917, door

Ouderling B. TIEMERSMA.

(Vervolg van blz. 142.)

Dat Priesterschap nu, waarvan de getrouwe leden eens geroepen zullen worden om die eervolle functiën in het Koninkrijk van het Duizendjarige Vrederijk te vervullen, houdt geen rekening met maatschappelijken rang of stand, maar regelt zich alleen, en stort zijne zegeningen en rangen enkel uit in overeenstemming met de karakteren geesteshoedanigheden van hen die de dragers ervan zijn, of zullen worden. Alleen getrouwheid in de dingen van het evangelie maakt het Priesterschap bereikbaar, en voor ons is dit een der grootste redenen om bewijs uit te putten dat het Priesterschap in onze kringen geëerd, inderdaad het Priesterschap is van God, aan de menschen gegeven om in Zijnen naam handelingen te verrichten en dingen te doen. Dat Priesterschap is aangesteld van God om de verschillende voorschriften die Hij heeft gegeven, te onderwijzen, in liefde en ware vroomheid. Voorts om controle uit te oefenen op de nakoming van de zaken die te strekken hebben tot verbetering en veredeling van hen die zich vrijwillig onder hunne liefdevolle vanen willen scharen. Is alle dwang aan het priesterschap verboden, en is den dragers ervan uitdrukkelijk bevel gegeven om alleen met en door liefde te handelen, daar kan het niet anders, of bij de ware intoepassing bren- ging van de rechten en plichten van dat Priesterschap, moet de ge- meenschap in zijn geheel, wèl varen, en de wegen worden voorbereid die de noodige karaktervorming teweeg brengen die dienen zullen als noodzakelijke grondslag voor de toekomstige regeering van en door rechtvaardigheid.

Geld, het veelvermogene in de onvolmaakte instellingen dezer

aarde, speelt bij de uitdeeling der verschillende rangen, ambten en waardigheden in de Kerk en in het Priesterschap, geen rol. Is eene betrekking van hoogwaardigheid onder de secten der wereld van het Christendom alleen bereikbaar voor mannen van zekeren stand, geleerdheid, of geld, — bij het Priesterschap van God domineert alleen de innerlijke waarde der persoonlijkheden. Of iemand veel of weinig tiende betaalt, of iemand een arme of een rijke man is, dat alles maakt bij de bepaling van den rang die hij bekleeden zal in het Priesterschap, geen verschil. Als hij slechts eerlijk zijne tienden betaalt, slechts eerlijk zijne andere verplichtingen nakomt, dan is zijne persoonlijkheid voor God geschikt, om hem eene plaats te geven in de rijen der dienstknechten van Hem.

Het spreekt van zelf dat zich, door het intoepassing brengen alleen van de innerlijke waarden van het individu, eene andere verhouding voordoet dan zulks het geval is bij het aanvaarden van een soortgelijk ambt in een der kerken van de wereld. Wordt in het laatste geval, zooals gezegd, meer gelet op maatschappelijke waarde, bij het bepalen van het Priesterschap van God kan zich het geval voordoen, en doet zich dikwijls voor, dat hij die met een van God gegeven ambt wordt verwaardigd, slechts een heel ongeleerd persoon is die, zal hij zijn ambt naar waarheid en naar getrouwheid ten uitvoer brengen, nog veel heeft te leeren. Nederigheid is daarvoor een der eerste hoofdvereischten. Is iemand niet nederig, en gewillig om te leeren, dan is zulks een bewijs dat hij voor het werk wat de Vader te doen heeft, niet geschikt is, en is er voor den betrokken persoon geen andere weg dan die nederigheid aan te leeren en zich van alle hoogvaardij te bekeeren. De deugd van nederigheid nu wordt uit den aard der zaak meer gevonden onder de minder bedeeden in de maatschappij dan onder de meerbedeeden, van daar dan ook dat heel de geschiedenis leert dat God de Heer Zijne knechten steeds gekozen heeft bij voorkeur uit de lagere volksklassen, want dwaasheid bij de wereld, is somwijlen wijsheid bij God. En waarom wijsheid bij God? Omdat de Heer in staat is aan dezulken wijsheid te leeren, wijsheid die onmiddellijk vloeit uit de bron waaruit alle wijsheid komen moet, namelijk de bron der geopenbaarde godskennis. Het ligt nu gemakkelijk voor de hand om te kunnen begrijpen dat die kennis oneindig gemakkelijker dáár gegeven kan worden waar den Heer bij Zijne pogingen daartoe, geen wereldwijsheid in den weg staat, maar waar Hij in staat is den aspirant-dienstknecht van Hem op te kunnen voeden geheel van af het allereerste begin der beginselen van wijsheid die Hij noodig acht voor het vervullen der functiën van hem verlangd. Al die beginselen zijn neergelegd in de wijsheid die er is in het evangelie; zoowel wijsheid die zich uitstrekt omtrent zaken die betrekking hebben op maatschappelijk, als op geestelijk gebied.

Nu vertoont zich hier evenwel een klip waarvoor wij niet nadrukkelijk genoeg kunnen waarschuwen, of beter gezegd allicht, waarvoor de Heer zoo nadrukkelijk mogelijk, zijne dienstknechten heeft gewaarschuwd.

De zaak namelijk is dat er zich in de menschelijke natuur zoo'n eigenaardig iets voordoet, waardoor elkeen als 't ware bijna, gedreven wordt zich spoedig op het een of het ander te verheffen. Bijna elkeen is geneigd, zoodra slechts eenige beteekenis aan zijne persoonlijkheid wordt toegekend, zich zulks niet alleen eene eer te rekenen, waartegen niets te zeggen valt, — maar daarop trotsch te worden, zich daarop te laten voorstaan. De neiging daartoe, zal de betrokken persoon een geschikt en geliefd instrument worden in de oogen des Heeren, — moet vanaf den begiune worden bestreden. Niets is moeilijker dan dat, maar ook niets is belangrijker. Het beschenken nu door den Heer met Zijn hoogverheven Priesterschap, wat toch in nederigheid moet worden gedragen en uitgeoefend, is juist voor Hem een toetssteen van groote belangrijkheid, want niets is meer geschikt om in de karakters van hen die onverbeterlijk hoogvaardig zijn, zulks tot uiting te doen komen, dan juist de begiftiging met 's Heeren knechtschap.

Van daar dan ook dat de Heer, door middel van openbaringen door Zijnen Zoon aan Zijnen dienstknecht Joseph Smit gegeven, tegen deze zonde van hoogvaardij, ten allerscherpste heeft gewaarschuwd.

Deze waarschuwing is vervat in enkele verzen, ons opgeteekend in Leer en Verb. 121, de openbaring waarvan gegeven was aan Joseph Smith op 20 Maart 1839, toen hij zich, valschelijk aangeklaagd als zoovele malen, in de Lyberty-gevangenis bevond, in de provincie Clay, van den Staat Missouri. De woorden zijn als volgt:

„Hoelang zullen stroomende wateren onrein blijven? Welke macht kan de hemelen tegenhouden? Zoowel kan de mensch zijn nietigen arm uitstrekken om de rivier Missouri in haar aangewezen koers te stuiten, of den stroom opwaarts te wenden, als den Almachtige te verhinderen kennis van den hemel op de hoofden van de Heiligen der Laatste Dagen uit te storten. Ziet, er zijn velen geroepen, maar weinigen uitverkoren. En waarom zijn zij niet uitverkoren? Omdat hunne harten zóózeer op de dingen dezer wereld gesteld zijn, en zij naar de eer der menschen zoeken, dat zij deze ééne les niet leeren: dat de rechten van het Priesterschap onafscheidelijk verbonden zijn met de machten des Hemels, en dat de machten des Hemels niet bestuurd noch aangewend kunnen worden dan alleen volgens de grondbeginselen van rechtvaardigheid. Dat zij op ons kunnen bevestigd worden is waar; maar wanneer wij ondernemen onze zonden te bedekken, of onzen hoogmoed of onze ijdele eerzucht te bevredigen, of bestuur, of heerschappij, of dwang op de zielen der menschenkinderen in

eenige mate van ongerechtigheid uit te oefenen, ziet, de hemelen onttrekken zich; de Geest des Heeren wordt bedroefd; en als deze onttrokken is, — vaarwel zij dan het Priesterschap of gezag van dien man. Ziet! voordat hij het gewaar is geworden, is hij aan zichzelf overgelaten, om tegen de prikkelen te slaan; de heiligen te vervolgen, en tegen God te strijden. Door droevige ervaring hebben wij geleerd dat het de aard en neiging van bijna alle menschen is, zoodra zij een weinig gezag verkrijgen, zooals zij veronderstellen, zij onmiddellijk onrechtvaardige heerschappij beginnen uit te oefenen. Daarom zijn velen geroepen, maar weinigen uitverkoren. Geene macht of invloed kan, of zou krachtens het Priesterschap worden gehandhaafd, dan alleen door overreding, door lankmoedigheid, ootmoedigheid, en door ongeveer liefde; door vriendelijkheid en door zuivere kennis, welke de ziel, zonder huichelarij en bedrog, grootelijks zal ontwikkelen. Bestraffende bijtijds met scherpe woorden, wanneer door den Heiligen Geest daartoe gedreven, en daarna eene vermeerdering van liefde toonende jegens hem dien gij bestraft hebt, opdat hij u niet als zijnen vijand achte. Opdat hij moge weten dat uwe getrouwheid sterker is dan de banden des doods. Laat uwe ingewanden vol liefde jegens alle menschen, en jegens het huisgezin des geloofs zijn, en laat deugd uwe gedachten onophoudelijk versieren, dan zal uw vertrouwen in de tegenwoordigheid Gods sterk wassen, en de leer van het Priesterschap zal op uwe ziel nederdalen als de dauw des hemels. De Heilige Geest zal uwe voortdurende metgezel zijn, en uw schepter een onveranderlijke schepter van rechtvaardigheid en waarheid, en uwe heerschappij zal eene eeuwige heerschappij zijn, en zonder dwangmiddelen zal dezelve tot u toevloeien, voor immer en altoos."

Ter verduidelijking hiervan behoeft weinig te worden gezegd. De woorden spreken voor zich zelf. Evenmin als stroomende wateren onrein kunnen blijven, evenmin kan iemand de macht des hemels, die zich de reiniging van het menschelijk hart tot taak heeft gesteld, tegenhouden. Ook kan niemand, hoe fel de tegenstand ook moge zijn, met zijnen nietigen arm den Heer verhinderen zijnen zegen uit te gieten op de hoofden van de Heiligen die Zijnen wil wenschen te doen. Dat er slechts weinigen zijn uitverkoren, niettegenstaande er velen geroepen zijn, ligt aan de geroepenen zelf; juist, zooals er staat, omdat zij die ééne les niet leeren: dat alleen ware en diepe nederigheid aangenaam is in de oogen des Heeren, en helpen kan om Zijne zaken op aarde tot een goed einde te brengen. De machten des hemels zijn inderdaad bevestigd op den mensch door middel van het Priesterschap, en die rechten zijn onafscheidelijk verbonden met de machten des hemels, maar ze kunnen alleen worden aangewend in getrouwheid. En zoodra iemand onderneemt om zich zelven te verheffen, onrechtmatigen drang en dwang wenscht uit te oefenen over

de zielen der menschen, dan onttrekken zich de hemelen, en de macht van het Priesterschap gaat verloren. Alleen door het in toepassing brengen van zuivere en onbaatzuchtige liefde, de grondslagen van heel de goddelijke wet, is het mogelijk zielen te winnen voor het Koninkrijk van God, wat alleen in staat is gelukkig, dat is: zalig, te maken.

Wanneer evenwel die klip wordt vermeden, wanneer steeds het oog gericht is op de innerlijke bekeering, dan ontwikkelt zich in den dienstknecht des Heeren, die het Priesterschap heeft ontvangen, langzamerhand eene wijsheid die niet van menschen, maar van God is. De waarheid dezer dingen valt inderdaad te constateeren bij zoovelen van onze leden in het Priesterschap. Wij allen hebben onder degenen die wij kennen voorbeelden ervan gezien, hoe de Geest des Heeren in staat is de personen te ontwikkelen, niet alleen op geestelijk, maar eveneens op maatschappelijk gebied, en zelf heb ik menigmaal verwonderd gestaan wanneer ik de ontwikkeling in alle mogelijke zaken gadesloeg van personen die waarlijk wenschten te leven naar de influistering van den Geest des Heeren. Kennis en wijsheid vloeiden als 't ware toe, en duizenden dingen in het evangelie en hetgeen daarmede op het breede levensveld verband houdt, waaraan voorheen door hen zelfs geen gedachte werd gekoesterd, ontrolden zich langzamerhand aan het oog van dezulken, en kwamen tot uiting in hunne verdere levensomstandigheden.

Die Geest van God nu, die de inspiratie is van Zijn — des Heeren — Priesterschap, zal eenmaal de wereld vervullen, en elkeen in de toekomst gaan inspireeren, aangezien de tijd eens in vervulling zal komen dat de kennis van God de aarde zal bedekken zooals de wateren den bodem der zee bedekken. 't Gevolg daarvan moet noodwendig zijn dat in het voltooide koninkrijk van God, als leiders diegenen op zullen treden die reeds hier hun voorbereidende school hebben doorlopen, Want, zooals wij reeds in het begin van onze uiteenzettingen hebben gezien, daar zal heel wat te doen zijn om de nog ongeschoolde persoonlijkheden te onderwijzen in de dingen des Heeren.

De omstandigheden nu die zich in het voltooide koninkrijk van God voor zullen doen in de toekomst, zouden wij in twee deelen kunnen splitsen, namelijk vleeschelijke of maatschappelijk, en geestelijke. Want, wij hebben reeds gezien dat het koninkrijk van God pas dan in zijne volle heerlijkheid zal worden ontwikkeld, wanneer de tijd der opstanding gaande is, en de aarde hare heerlijkheid zal hebben verkregen, en in rechtvaardigheid zal worden bestuurd, zoodat het iedereen mogelijk zal zijn, die alsdan inwoner zal wezen, zich op volmaakt rechtvaardige wijze levensomstandigheden te scheppen die der moeite van na te streven waard zijn. Om dit te bereiken is het derhalve noodig dat zij die met Christus over deze toestanden zullen regeeren, voldoende opgevoed zijn in hetgeen noodig is te kennen, eene kennis

van maatschappelijke zoowel als van geestelijke zaken. Voor beide dingen nu geeft de Heer Zijne kinderen de gelegengeid. Hier doet Hij ons leven onder omstandigheden die van zoodanigen aard zijn dat wij, zoowel wat het persoonlijke daarzijn aanbelangt als wel het leven in de gemeenschap die wij gewend zijn „maatschappij” te noemen, de gelegenheid hebben deze omstandigheden in beide takken te verbeteren. Door aan Zijne kinderen het „Woord van Wijsheid” te schenken, heeft Hij hen het middel geopend hun lichaam te bewaren opdat het tot tempel zou kunnen strekken en tot reine woonplaats van eenen geest die eveneens op zoek is naar meerdere ziele-reinheid. Door middel van Zijnen Heiligen Geest het verstand van Zijne kinderen te verlichten, biedt Hij hen de gelegenheid zich in alle zaken te bekwamen, om te leeren op deze wijze de onderscheiden levensomstandigheden te leeren kennen en de problemen die zich daarin voor mochten doen op rechtvaardige wijze, en door de liefde gedrongen, tot oplossing te helpen brengen.

Al deze zaken die, wanneer door de Heiligen het evangelie inderdaad wordt nageleefd, bereikbaar zijn, strekken niet alleen tot het leggen van den grondslag van een betere toekomst in dit leven, maar leiden eveneens den geest op het spoor van het hoogere zieleleven wat aan de andere zijde van het graf tot nog grootere voltooiing zal komen.

In zake het verbeteren van onze persoonlijkheid om daardoor de levenstoestanden eveneens te doen verbeteren, staan wij in lijnrechten tegenstand met de leer van de zoogenaamd vooruitstrevende partijen van dezen dag. Door de voorvechters van hen die hebben leeren inzien dat in deze tijden een groot gedeelte van het menschdom onrechtvaardig wordt verdrukt en geknecht, wordt geleerd dat deze toestanden te veranderen zijn door aan het volk meerdere rechten toe te kennen, en dat volk de gelegenheid te geven zich zelf te besturen. Nu gebiedt de eerlijkheid te zeggen dat het evangelie van Christus aan deze begrippen veel nader staat dan aan de zienswijze van weer anderen die de zoogenaamde autocratische vorm van bestuur huldigen, en van de zelfzuchtige veronderstelling uitgaan dat de breede lagen van het volk er zijn om slechts enkelingen van eene bevoorrechte kaste te dienen. Zooals gezegd, keert het evangelie, en de volmaakte rechtvaardigheidszin daarvan, zich vol afschuw af van laatstgenoemde theorieën, toch ook kan het zich niet vereenigen met hetgeen door de zoogenaamde volksmannen als axioma wordt verkondigd, en dat wel omreden het evangelie volmaakt is, en ook niet anders als volmaaktheden tot uitgangspunten kan kiezen.

Het evangelie nu, voor ons belichaamd in de Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, onderwijst: dat om tot betere toestanden te geraken die betrekking hebben op het maatschappelijke

even, dezelfde weg dient te worden gevolgd die alleen in staat is verbeterde toestanden, ook op geestelijk gebied, in het leven te roepen, welke weg namelijk is verbetering van het individu, d.w.z. verbetering van een elks persoonlijkheid. Verbeter de mensch, en de toestanden die door het gezamentlijke aantal van menschen in de wereld zijn gekomen, de maatschappelijke toestanden wel te verstaan, — zullen van zelf beter worden. Immers, wat zou het baten al werd al aan het volk een volkomen zelfbestuur geschonken in maatschappelijke aangelegenheden, wanneer dat volk dezelfde ondeugden zoude blijven kweeken die tot dusver toe door hunne leiders als uitgangspunt waren gekozen? Zoolang aan den mensch de grove uiting der zonde, het persoonlijk egoïsme namelijk, of wel de persoonlijke zelfzucht, en de drijfveer daarvan, niet is ontnomen geworden, zoolang zal de zonde blijven domineeren, en de ontwikkeling van betere toestanden in den weg blijven staan. Dat was ook de reden waarom de Heer in den tijd toen Hij op de wereld was, zeide: „Het koninkrijk Gods is binnen in u.” Wat wilde dat zeggen? Dit: dat iedereen die gewillig was om de levensbeginselen van den Heiland tot de Zijne te maken, den Geest des Heeren zoude ontvangen om daardoor geleid te worden die wegen in te slaan die zijn persoonlijk karakter zoodanig zouden verbeteren, dat hij in staat werd gesteld dat persoonlijk egoïsme te breidelen, en daarvoor in de plaats een algemeene naastenliefde zoude leeren betrachten die, wanneer doorgevoerd door de grootere meerderheid van heel het menschdom, veranderde en verbeterde toestanden, als een natuurlijk gevolg, in het leven zoude roepen voor elkeen. Jezus leerde in Zijne dagen reeds dat het ééne en groote gebod van den Vader was: God lief te hebben boven alles en den naasten als zichzelf. God lief te hebben kan alleen tot uiting komen in de liefde ten toon gespreid jegens onze naasten, omdat onze naasten juist zij zijn waarmede wij alle dagen te doen hebben, en in dat opzicht, tot op zekere hoogte, voor ons de vertegenwoordigers zijn van het goddelijk Wezen. Wij kunnen niet met onzen tong eene liefde tot God belijden, en op 't zelfde oogenblik onzen naaste, die naar het beeld van God geschapen is, vervloeken. Deze waarheid leert ons de Bijbel op overtuigende wijze.

Alzoo zal het Koninkrijk van God, waarvan de Heiligen der Laatste Dagen, of wilt gij liever, de „Mormonen” beweren de voorbereiders te zijn, alleen dan in zijne volheid komen wanneer een voldoende aantal aardbewoners, door te hebben geleefd in overeenstemming met die groote goddelijke wetten, geleerd hebben hoe hunne houding moet zijn met betrekking tot de zaken des levens in het algemeen, en de dingen die noodig zijn om een groot gemeenebest op te richten wat in zijne onderlinge samenstelling zoodanige beginselen huldigt dat de vrije ontwikkeling van de zaden van rechtvaardigheid gewaarborgd zijn.

Voor hen nu die geleerd hebben op te merken, is de catastrofe die zich in dezen tijd in de wereld afspeelt. een duidelijk bewijs van de waarheid dezer dingen. Hoewel nog niemand weet welken keer de huidige oorlog nemen zal, is zóóveel toch reeds volkomen zeker dat in de verschillende landen direct bij den strijd betrokken, een geest van vrijheid begint te ademen die het juk der autocratie van zich af gaat schudden, en niets anders wil dan geregeerd te worden door regeeringen wier werk in het openbaar geschiedt, en zodoende valt onder de controle van het geheel. Revolutiën zooals zich, nog enkele weken geleden, in Rusland hebben afgespeeld, doen ons zien waartoe de zich baanbrekende volksgeest in staat is, wanneer dat volk eenmaal tot volle besef van hunnen toestand is gekomen. Waar eens een allesbeheerschend despotisme heerschte, van één groep van menschen, belichaamd in den Czaar, wiens woord wet was, en waartegen geen hooger beroep stond, daar is eindelijk, na eeuwen lang de klusters te hebben getorcht, het volk als één man opgestaan, om zijn veto te verheffen tegen het gruwelijk onrechtvaardig bestuur van die ééne groep, en heeft als eerste daad een kreet om vrijheid doen hooren die heel de wereld doorklinkt, en meerdere autocratische tronen op hunne grondvesten doet wankelen.

Zoo zal zich, onder het aldoorziend en wijs bestuur van den Heer en Vader van allen, overal een soortgelijke geest van vrijheid gaan ontwikkelen, om aan elke persoonlijkheid het recht te schenken zich te kunnen bekwaren overéenkómstig hetgeen goed en rechtvaardig wordt geacht.

Breekt het volk thans met de overheersching van het maatschappelijk despotisme, zoo eveneens komt er een tijd dat hetzelfde volk breken zal met het geestelijk despotisme, wat de vrije ontwikkeling van de ziel in den weg staat, en in geestelijke zaken heel het menschedom tracht te leiden in die banen die door hen gewenscht worden en voor hen — dat is, voor de geestelijke kaste — voordeelig wordt geacht.

Al het vooroordeel wat er bijvoorbeeld heerscht tegen datgene wat wij kennen als het evangelie van Christus, maar wat door de wereld thans nog uitgekreten wordt voor „Mormoonsch” bedrog en heidenom, is voor meer dan negentig procent op rekening te stellen van de geestelijke autocratie, die evenals de maatschappelijke overheersching van één enkele groep, tot eigen voordeel, op dezelfde wijze de zielen en gemoederen der menschen, tegen de waarheid in, ten eigen nutte wenscht te exploiteeren.

(Wordt vervolgd.)



# DE STER.

Nederlandsch Orgaan van de Heiligen der Laatste Dagen.

Redactie:  
J. A. BUTTERWORTH.

Assistent:  
B. TIEMERSMA.

## II NEPHI 32: 7-9.

„En nu, ik Nephi kan niets meer zeggen. De Geest wederhoudt mij, en ik ben overgelaten aan de droefheid, omreden het ongeloof en de goddeloosheid en de onkunde en de hardnekkigheid der menschen; want zij willen niet zoeken naar kennis, noch verstand, noch groote wetenschap, wanneer het hun in duidelijkheid gegeven wordt, ja, zoo duidelijk, als een woord maar wezen kan.

Nu, mijne geliefde broeders, ik bemerk dat gij nog steeds in uwe harten overlegt, en het bedroeft mij dat ik hierover moet spreken. Want indien gij zoudt luisteren naar den Geest, die een mensch leert te biddeu, zou zoudt gij weten dat gij bidden moet; want de booze geest leert niemand bidden, maar leert hem dat hij niet moet bidden.

Doch ziet, ik zeg tot u dat gij altijd moet bidden en niet verflauwen; dat gij geen ding voor den Heere moet verichten, tenzij gij eerst tot den Vader bidt in den naam van Christus, opdat Hij uwe verrichting wil zegenen, opdat die voor het welzijn uwer ziel moge zijn.”

Bovenstaande zijn de slotwoorden van de profetische toespraak van den profeet Nephi onder de aloude Nephieten, uitgesproken op het Westelijke Vasteland, eeuwen vóór de komst van den Zaligmaker in het vleesch. Nephi, nadat hij tal van vermaningen en tal van leeringen had gezegd tot zijne tijdgenooten, verklaart hier dat hij niet in staat is iets meer te zeggen, omdat de Geest hem wederhoudt. Dit weerhouden van den Geest voor Nephi, om voort te gaan met de verschillende voorspellende uitingen en de raadgevingen daaraan verbonden, vond zijn oorzaak in het feit dat hij overgelaten werd aan de droefheid die zijn hart vervulde omdat zijne broeders zoo weerspanning waren, zoo hardnekkig, zoo ongeloovig, dat zij liever berustten in de onkunde die hen omgaf, dan dat zij luisterden naar de door den Heiligen Geest geïnspireerde woorden van hunnen leider die hun wijs hadden kunnen maken tot zaligheid.

De droefheid daarover, zoo zegt Nephi, vond oorzaak in het ongeloof enz. van zijne broeders. En toch, de woorden waren zoo duidelijk geweest als een woord maar wezen kan. Om dat te ondervinden, laten wij zelf slechts lezen de hoofdstukken die er aan vooraf gaan

Met alle mogelijke middelen, en met een taal zóó duidelijk als met mogelijkheid maar gesproken kon worden, had de profeet van alouds zijn volk gewezen op de noodzakelijkheid van de voortcoming van den Christus niet alleen, maar eveneens op de noodzakelijkheid van het onderhouden van Zijne geboden, omdat de opvolging daarvan het hoogst denkbare geluk zou brengen.

Dat de Nephieten hiernaar niet wilden luisteren, werd eene oorzaak tot groote droefheid voor Nephi, en hem werd daardoor de gelegenheid ontnomen nog veel meer te zeggen, waartoe allicht de Geest des Heeren hem zoude hebben geïnspireerd, was het geweest dat zijne broeders geloof hadden gekoesterd in zijne woorden en hunne handelingen en daden daarmede in overeenstemming hadden willen brengen.

Iedereen die ooit ernstig getracht heeft de woorden des Heeren aan anderen te verduidelijken, kent dat gevoel als de Geest des Heeren zich onttrekt, zonder dat de prediker bij machte is daaraan iets te veranderen. Het gebeurt menigmaal dat, wanneer getracht wordt de beginselen van het evangelie te prediken, gestuit wordt op den onwil van het menschdom om zich tot luisteren te zetten. Den onwil, voor een groot deel meestal veroorzaakt door het vooroordeel, gezaaid in de harten van hen die het woord hooren.

Schrijver dezes gebeurde het eens dat hij uitgenoodigd was bij eene familie om een avond te komen doorbrengen het evangelie te verduidelijken. Hij had een tijdlang een aangenaam gesprek en gevoelde den invloed van zijne woorden doordringen in de harten van hen die ze hoorden. Het succes was ongetwijfeld den satan te machtig, want op een onzalig oogenblik werd er een soort zoogenaamd evangelist aangediend, een catechiseermeester, die niets beters wist dan zich tot taak te stellen het „Mormonisme” niet alleen in een bespottelijk daglicht te stellen, maar met ouden laster te wijzen op het groote gevaar wat er in stak te luisteren naar de „schijnbaar schoone” woorden van hunne zendelingen. Het was alsof zijne hoorders totaal waren omgekeerd in hunne gevoelens. Niet zoodra had de nieuwaangekomene zich meester weten te maken van het gesprek, — waaraan nu eenmaal niets te doen was — of heel de aandacht van de familie was afgeleid, en nog niet alleen de aandacht, maar eveneens, en zulks was veel erger, ook hun geloof in den „Mormoonschen” zending was totaal verdwenen. Hierover bedroefd, verdween de inspiratie, even als bij Nephi, van den Geest van God, en schrijver dezes gevoelde zich ten eenemaale onbekwaam iets meer te zeggen met betrekking tot de schoone waarheden die hij toch o zoo graag verder had verduidelijkt.

Nephi bemerkte dat zijne broeders in hunne harten zijne woorden gingen overleggen. Heel verre er nu van daan te zijn een zoodanig overleg te veroordeelen, besefte hij toch op 't zelfde oogenblik dat

dit overleg niet gepaard ging met een biddende houding, een bidden tot den Heer om verder licht en verdere wijsheid en onderscheidingsvermogen om bekend te geraken met de waarheid van zijne leeringen. Hadden zij geluisterd naar den Geest van God in hunne overleggingen, dan zouden ze getracht hebben te bidden. In allen ernst en nederigheid. Hier vertoont zich weer hetzelfde geval waarop zoo menigvuldig gewezen wordt door de zendelingen van de Heiligen der Laatste Dagen. Wordt het evangelie verkondigd, en bemerkt de dienstknecht des Heeren dat de betrokken personen gewillig zijn te luisteren, en de woorden ingang trachten te vinden in hunne harten, dan is' de allereerste en tevens de allerlaatste raad die door hem gegeven wordt dat men nederig genoeg zal zijn den Heer in ootmoed te vragen omtrent de waarheid der gepredikte woorden. Den menschen wordt onderwezen dat zij bidden moeten, en hierdoor wordt juist de echtheid der zending van Gods dienstknechten bevestigd, want — zoo lezen wij in de juist aangehaalde verzen, — „de booze geest leert niemand bidden, maar leert hem dat hij niet moet bidden.”

Geen zaak is te eenvoudig en te gering om er een zaak van gebed van te maken. Hoor maar wat de profet hier verder zegt: „Ik zeg tot u dat gij altijd moet bidden en niet verflauwen; dat gij geen ding voor den Heere moet verrichten, tenzij gij eerst tot den Vader bidt in den naam van Christus, opdat Hij uwe verrichting wil zegenen, opdat die voor het welzijn uwer ziel moge zijn.”

Gold het in het geval waarvoor deze woorden oorspronkelijk dienden, een zaak van geestelijken aard, de raadgeving is hier een algemeene. „Ik zeg tot u dat gij altijd moet bidden.”

Toen op een onzer Zondagsscholen onlangs deze zaak ter sprake kwam, vroeg een der broeders wat dat eigenlijk beteekende. en dat men toch niet altijd bidden kon, omdat dit een gevoel zoude vereischen waaraan schier niet te voldoen scheen. Neen, ook de apostel Paulus wilde niet zeggen dat men altijd op de kniën moest liggen toen hij zeide: „Bidt zonder ophouden,” maar de zaak die zoowel Nephi als Paulus wenschten te verduidelijken was, dat bij alle aangelegenheden des levens men zoodanigen geest behoorde te hebben dat zelfs de kleinste en geringste zaken van het dagelijksch leven door ons een gebed waard zouden zijn. In hoevele moeilijkheden komt men meer-malen niet in het maatschappelijk leven onderling. Hoe vaak gaat men niet naar den een of ander om raad en hulp te vragen, en of-schoon zulks volstrekt niet af te keuren is, gaan wij altijd eerst met onze nooden en behoeften tot den Heer en vragen wij Hem? Heel dikwijls hebben wij dat vergeten, en verwachten wij hulp en heil waarergens anders vandaan, terwijl toch de troon der genade niet alleen bereikbaar is voor ons, maar zelfs verre verkieselijk boven iets anders.

Vergeten wij nooit dat wij, in alle omstandigheden des levens, eerst tot den Vader hebben te bidden, opdat Hij onze verrichting moge zegenen, opdat die verrichting voor het welzijn onzer ziel moge zijn.

### IN HET BELANG VAN DEN VREDE.

De volgende toespraak werd uitgesproken op de jaarlijksche vergadering van de „Society of Friends”, gehouden in Londen, op een der voorjaarsdagen van het vorige jaar,

„Waarde Vrienden en Medegenooten: — Om den weg te vinden naar ware en echte menscheijkheid hebben wij elkander in deze duistere dagen van noode. Wij hebben den weg verloren. In onzen strijd dezelve te vinden, zijn wij dwaas genoeg geweest te denken dat wij hem alléén konden vinden, of wel in kleine groepen. Elke groep heeft zijn eigen uitgelijnd plan; en onze verschillende onderwerpen noemen wij bij namen die hen uitsluiten welke niet ons merkteeken dragen. Socialisme, nationalisme, democratie, orthodoxie, conservatisme, liberalisme, — deze alle zijn even zoovele namen waarmede wij ons zelven groepeeren rond onze ideeën. Het doel van den wedloop diende daarentegen alle edele menscheijke oogmerken in zich te sluiten. Is het niet de tijd ons neder te zetten en dat eene doel te zamen te zoeken?

Britten en Germanen, Slaven en Teutonen, Mongolen en Negers — in zulke groepen zijn wij, door de geboorte, gescheiden. En zoo zijn wij tot de conclusie gekomen dat wij, de een tegen den ander, te strijden hebben, elk onzer om zijn eigen doeleinden te verwinnen, of onze eigen bijzondere idealen van het goede, uit te werken. Kunnen wij niet een algemeen goed zien, waarin niemand zal worden gevloekt, maar waarin allen tezamen zullen strijden voor meer waardige doeleinden dan iemand van ons alleen kan zien?

Voor ieder van ons is er oorlog te voeren in deze wereld. Maar tegen wien? En tot welk einde? Het zijn niet onze mensch-broeders die onze vijanden zijn, maar de kiemen der ziekten die de lichamen der menschen vernielen, en de valsche begrippen en booze hartstochten die onze zielen verwoesten. Wij streven naar een staat van gemeenschap waarin het goed van allen kan worden verkregen door het zelfverloocheningswerk van een ieder. In dezen oorlog hebben wij elkander noodig. Elke ware man en elke echte vrouw deelt daarin mede. Wij kunnen geen dappere geesten missen, tot welke nationaliteit zij ook behooren, of welke secte of partij zij ook zijn toegedaan.

Wordt het geen tijd om te trachten onzen weg naar elkander toe terug te vinden? Wij bevinden ons allen meer of minder in slavernij. Sommigen onzer zijn gebonden door nimmereindigenden arbeid, en wij kunnen den weg naar het beste van ons leven niet vinden. Sommi-

gen onzer zijn gebonden door de weelde, wat het visioen van den Allerhoogste in ons verduistert, en ons arm laat naar de ziel, waar wij rijk worden geacht. Sommigen onzer zijn gebonden door datgene wat een tragisch noodlot schijnt te zijn, om de levens te nemen van onze naasten, terwijl wij zelf allen wenschen onze levens te geven voor ons land. Sommigen onzer zijn er door gebonden om den schijn te moeten aanvaarden als waren zij vijanden van ons land, waar wij het daarentegen met al onze macht wenschen te dienen. Velen van ons dragen een verdriet al haast te groot om te torschen, en wij kunnen de beteekenis en de bedoeling niet zien van het verlies van hen die wij meer liefhebben dan ons zelve. Sommigen onzer zijn afgesneden van de vrienden waarmede zij gewend waren te werken, met diep verschil van meening, welke thans niet meer kan worden overbrugd.

Hoe kunnen wij onzen weg naar elkander terug wedervinden? Er is een weg terug, en als wij dezen weg vinden en dezelve bewandelen allen tezamen, dan zullen wij met elkander in staat zijn den oorlog te voeren die alleen waardig is door allen te worden uitgevochten.

Eens leefde er een Man in wiens korte leven alle mannen en vrouwen van de meest uiteenloopende geslachten en typen gelijkelijk eene inspiratie hebben vermeenen te vinden. Hij bewoog zich met hetzelfde gemak temidden zoowel van de rijken als temidden der armen. Hij had een woord van blijheid en zachtheid voor de kleine kinderen, voor de treurende weduwen, voor de paria's der maatschappij, voor de ernstigen en de waardigen van hart, waar Hij die ook vond. Zijne woorden openden de oogen voor de bedoeling en de beteekenis der liefde. Zijne daden bewogen hunne harten door de schoonheid der liefde. Zijnen dood verwon deze harten door de macht der liefde. Aldus kwamen alle soorten van menschen tot Hem om in Hem eenen Broeder en Zaligmaker te vinden. Als een zoodanig soort leven geleid werd door de vele volkeren van vandaag, dan zou de wereld een heel verschillende plaats zijn. Kunnen wij thans niet beginnen door Zijne bedoelingen ernstig in ons op te nemen? Laten wij tezamen trachten te zien of deze wijze van doen niet de rechte is. Laat ieder van ons daar eens de proef mede nemen. Wij wenschen nu te beginnen, voor iedereen anders eveneens gereed is om een proef te wagen.

Zou dat dan niet beteekenen dat men zichzelf in moeite bracht, vooral onder de tegenwoordige omstandigheden? Sommige argumenten schijnen zulks aan te duiden. Toch evenwel, het feit dat Jezus de gevolgen daarvan aandorst, moge ons ten dien opzichte met goede hoop vervullen. Maar evenwel, is het mogelijk dergelijke beginselen in onze hedendaagsche maatschappij toe te passen? Zou het niet leiden tot een nationalen ondergang?

Onze eigen methoden hebben ons niet tot een zoodanig groot succes geleid dat wij elk vertrouwen dienen op te geven in het inacht-

nemen van de wijsheid van Christus. Is het niet mogelijk dat Hij het het beste weet, en dat Hij iets heel bijzonder tot de wereld heeft te zeggen? Kan het niet wel mogelijk zijn dat het feit van Zijne herwonnen macht en achting voor ons in dezen tijd van groote beteekenis zou kunnen zijn?

Zoo ja, dat konden wij tenminste zeggen dat Zijnen dood aan het kruis eene overwinning bevocht, grooter, warer, en van meer beteekenis dan elke overwinning ooit door leger of vloot bevochten, en dat God met Hem was, en altijd zijn zal met hen die Zijne wegen trachten te volgen.

### EEN INDIAANSCH ZENDELING.

Wij ontvingen van Ouderling Francis O. Jones, werkzaam in Leeuwarden, in de Groninger Conferentie, het volgende uitknipsel, genomen uit „The Lethbridge Daily Herald,” een niet-„Mormoonsch” nieuwsblad, verschijnende te Lethbridge, Alberta, Canada. Het artikeltje spreekt voor zich zelf, en is daarom van zoo groote beteekenis, eerstens omdat het verhaalt van het succes van een zendeling van de Heiligen der Laatste Dagen, behoorende tot een der stammen van de Amerikaansche Indianen, en ten tweede omdat hierin groote waardeering uitgesproken wordt voor het werk van een „Mormoonschen” Ouderling.

Raymond, 12 Febr. — Met een aantal van acht doopelingen, sedert 1 Dec. 11., heeft Ouderling Frank Warner, een uitmuntend Indiaansche zendeling van de Mormoonsche kerk, allicht meer bekeerlingen weten te maken in een zoodanig kort tijdsverloop, dan eenige andere Ouderling in de geschiedenis van deze kerk. Ouderling Warner arriveerde de vorige week van de „Fort Peck”, een Indiaansche nederzetting in Montana, en zal trachten eene zending te openen onder de Bloed-Indianen.

Deze man is inderdaad een merkwaardig karakter. De zoon van een opperhoofd der Shoshones, werd hij, in zijne kindsheid, gedurende de vroegere Indiaansche oorlogen, van zijnen stam gescheiden. Tweemaal werd hij verkocht, eens voor een zak graan en een geit, en de tweede maal voor de som van vijf en twintig dollars in contanten. Bij zekere gelegenheid viel hij in de handen van eene Mormoonsche familie, in Utah, en daar werd hij als kind van huis aangenomen.

Een beperkte opvoeding werd hem gegeven, en door ijverig werken bij zijne studies, verkreeg hij een goed geschoolde kennis van het Engelsch, alsmede van andere takken der beschaafde wetenschap. Hij beschikt thans over een vloeiende uitspraak, en weet zich met een aangeboren schoonheid en welsprekendheid uit te drukken. Reeds in zijn vroeger leven verkreeg hij een diepe belangstelling in zijn

volk, de Indianen, en wijdde hij heel zijn leven hen toe. Hij heeft verscheiden zendingen vervuld onder de onderscheiden stammen van Idaho, Montana en de aangrenzende staten.

Toen Ouderling Warner te Fort Peck aankwam, werd hem gezegd dat het nutteloos zou zijn eene poging te wagen eene zending op te richten onder dien stam. Zulks evenwel deed de geest van den ijverigen zendeling niet te niet. Hij begon onmiddellijk zijn werk, met het resultaat dat tachtig zielen der kerk door den doop werden ingelijfd; er werd een vergaderzaal voor hem gebouwd, en nu is er een bloeiende vertakking opgericht. Toen hem gevraagd werd naar het geheim van het succes onder zijn volk, zeide Ouderling Warner, zonder aarzelen, „Het Boek van Mormon, omreden het vertelt van den oorsprong en de bestemming van mijn volk.”

Ouderling Warner is met enthousiasme bezielde wat betreft de toekomst van de Indianen. Hij zegt dat de stammen zich vlijtig de beschaafde gewoonten eigen weten te maken, en het jongere geslacht wordt door den staat zorgvuldig opgeleid in de scholen. Twee Indianen hebben zitting in het huis der volksvertegenwoordiging in de Vereenigde Staten; een ander Indiaan is een leidend ambtenaar in de financieele afdeeling, en elke banknoot draagt zijne handteekening, en het meest beteekenisvolle van alles, wat namelijk spreekt van een snelle verandering van houding jegens de Indianen, is wel feit dat het hoofd van een groote natie eene vrouw heeft genomen met Indiaansch bloed in de aderen.

De heer Warner betreurt de zedelijke en maatschappelijke ontaarding die gevonden wordt in sommige van de stammen, maar beschuldigt dienaangaande voor 't grootste deel de blanke. Hij beweert dat het ééne groote ding wat den Roodhuid bewaard heeft, tijdens de onderscheiden tooneelen van oorlog en pestilentie, hunne deugd is, en zulks ten spijt van de „zoogenaamde beschaving”. De heer Warner wijst er op, dat er heden in Glasgow, Montana, vrouwen kunnen worden gezien, wier ooren en neus afgesneden zijn, als eene straf voor het breken der zedelijkheidsgebruiken van den stam. Een treffende overeenkomst bestaat er tusschen hunne wijze van handelen met betrekking tot echtbreuk en hoererij, en die welke belichaamd was in de Mozaïsche wet.

---

### AFSCHEIDSGROET.

---

Van Ouderling B. Postma, vorig jaar van de zending alhier met eervol ontslag naar huis gegaan, ontvingen wij een schrijven, waarin melding wordt gemaakt van een afscheidswoord, indertijd door hem aan ons bureau gezonden, wat ons evenwel óf niet bereikte, óf wel tusschen andere bescheiden verloren schijnt te zijn gegaan.\*)

Ouderling Postma deelt ons in dit schrijven, in korte trekken, zijn indertijd geschreven afscheidswoord nogmaals mede, en wij voldoen gaarne aan zijnen wensch dat alnog een plaatsje te geven.

Hij betuigt zijnen hartelijken dank aan al de leden der onderscheiden vertakkingen alhier waarmede hij gedurende den tijd van zijn verblijf in Holland, in aanraking is geweest, en verzekert hen dat hij hun liefdevolle toewijding jegens hem nog steeds blijft waardeeren, aangezien Broeder Postma ten volle beseft dat zonder deze hulp, zijne taak veel moeilijker zoude zijn geweest.

„Mijn hart” — zoo schrijft Pres. Postma, „gaat nog steeds uit in dankbaarheid tot alle leden die ik heb leeren kennen in het zendingswerk. Nog dagelijks ben ik, in mijne gedachten, in hunne nabijheid, hopende dat de Heer hen in deze dagen van moeilijkheden bij wil staan en helpen. Mijne gebeden zijn dagelijks voor hun welzijn tot God gericht.”

Wij betuigen Ouderling Postma van harte onzen spijt dat het afscheidswoord indertijd niet geplaatst is kunnen worden om een der twee boven omschreven redenen, en mocht het schijnen alsof er van onze zijde eenige nalatigheid of nonchalance schijnbaar mede gemoeid was, zoo geven wij hierbij gaarne onze verzekering dat zulks allerminst het geval is geweest, maar bieden bij dezen, voor mogelijk door ons gemaakte fouten, onze verontschuldigen aan.

\*) Behoudens het hier kortelings volgende „Afscheidswoord”, schijnt er in den indertijd gezonden brief ook nog een lokale mededeeling te zijn vervat geweest, betrekking hebbende op eenige veranderingen aangebracht in een der onderafdeelingen van eene vertakking der Rotterdamsche conferentie. Wij echter de tijd reeds zoolang verstreken is, en Onderling Postma daaromtrent ook geen verdere details thans schrijft, vermeenen wij dat nu wel verder achterwege te kunnen laten.

---



---

#### INHOUD:

De praktische Gods- dienst van de Heiligen. blz. 145` II Nephi 32:7-9 . . . „ 153 In het belang van den vrede . . . . . „ 156		Een Indiaansche zende- ling . . . . . blz. 158 Afscheidsgroet. . . . „ 159
---	--	--

---



---

Uitgegeven door de Nederlandsche Zending, Crooswijkschesingel 7B  
 Rotterdam. — Verkrijgbaar in alle vertakkingen der Zending.  
 Abonnementsprijs per jaar: Nederland f 1.80, Buitenland f 2.50.  
 Amerika 1.00 doll. — Per exemplaar 10 cent.